

Lítost

(Dalibor Boubín, 2024)

„Je mi to líto.“

Že je po ní, nebo že to prasklo?

Ale nahlas jsem se zeptal jen: „Jak jste se vyspal?”

„Je mi to líto,“ zopakoval, aniž zvedl pohled od svých dlaní.

Černý stopy za nehty přesně korespondovaly s mou představou o jeho zanedbaný osobnosti. Jeden prst si strčil do pusy a chvilku ho tam žužlal v evidentní snaze něco z něj odhryznout. Zadoufal jsem, že neolizuje krev oběti, i když bych na to nevsadil. Když položil ruce zpátky na stůl, nic mu nechybělo.

„Vlastně líp, než bych čekal,“ prohlásil s mírným zpožděním.

„Vážně?”

„Ano. Ta proleželá matrace je příjemně tvrdá.“

To bylo poprvý, kdy jsem někoho slyšel chválit náš jednodenní hotel. Šoupli jsme ho do cépézetky hned, jak ho Vopelka s Kurnajzlem včera přivezli.

„Tak to mě těší,“ ujistil jsem ho a myslel to vážně.

„Jo, jsme tu pro vás,“ zamumlal můj zástupce. Vopelka má postavu gorily, hubu jako sedlák, ale srdce v podstatě měkký. Takže určitě nešlo o ironii.

Normálně sedávám z druhé strany zrcadla. Jenže dneska jsem z pochopitelných důvodů nemohl Bláhovou do výslechovky pustit. A protože mladej Kurnajzl se sesypal už na místě činu, musel jsem Vopelkovi sekundovat sám. Ale vlastně mi to nevadilo. Pohled na toho mrňavého špicla z inspekce, kterej už skoro rok předstírá, že je čerstvě po akademii u nás na stáži, stál za všechny prachy. Vidět ho vyvrhávat snídani mě určitým zvráceným způsobem potěšilo. Přiznávám ale, že ani mně z toho masakru moc dobře nebylo, a to jsem za třicet let u fochu viděl snad všechno, co lidi dokážou jinejm lidem udělat. Jenže i tak mě občas z mý naivity vyvedou.

„Co bylo k snídani?” zeptal jsem se.

Vopelka po mě šlehnul pohledem, jestli jsem se úplně nezbláznil.

„Ani nevím,“ zamyslel se Kopáček. „Asi nějaký rohlík. Jo, rohlík s kusem paštiky.“ Najednou se zasmál: „Musel jsem ji nabírat prstem.“

„To víte, nože tam nevedou,“ uchechtul jsem se taky.

„To ne.“

„Ještě pořád maj takovou tu parodii na kafe?”

Vopelka se už tvářil tak zaskočeně, že mi ho bylo skoro líto.

„Ne, já tyhle věci nepiju,“ pokrčil rameny Kopáček. „Já spíš čaj. Ale ten prý došel.“

Jasně že došel. Volal jsem službě už v pět, aby to tak bylo. Nic tak neprolomí ledy, jako když nabídnete vyšetřoványmu něco, co mu jinde upřeli.

„A jaký čaj byste si dal?“ nasadil jsem starostlivý tón. „Tadyhle kapitán vám pro nějaký skočí.“

„Vážně? No jestli byste měli nějaký zelený? Bez cukru a bez mléka.“

Vopelka po mně znovu střelil šokovaným pohledem. Já jen kývnul, tak teda vstal a šel.

„Já bych bez kafe chcípnul,“ prozradil jsem Kopáčkovi, když jsme osaměli.

Jen pokrčil rameny. Já ho ale potřeboval rozpovídat „Vy jste kafe nikdy nepil?“

Zavrtěl hlavou. Což mi samozřejmě nestačilo. Když chcete, aby chlap mluvil, musíte najít společnou řeč.

„Proč ne? Myslel jsem, že to pijem všichni.“

„Vadí mi ten smrad,“ vystřelil. „Jak člověku pak smrdí z pusy. Ale navíc mi to nechutná.“ Zamyslel se a s trochu zastřeným pohledem dodal: „Věděl jste, pane majore, že čajem se dá slušně sjet? Je to lepší než drogy. Stejný efekt, žádný návyk.“ Zazubil se a já si teprve teď uvědomil, že ty jeho zažloutlé zuby nebudou z kouření.

„Vážně? A to jako jakýmkoli? Nebo se to musí nějak speciálně připravit?“

„Pytlíkama ze supermarketu se neuděláte, ani kdybyste si zalil celou krabičku najednou.“

Nechal jsem ho vyprávět o různých druzích čaje a odkud je nejlepší je vozit, dokud se nevrátil Vopelka. Ve dvou prstech držel hrnek s logem Policie ČR a něčím, co barvou i pachem připomínalo spíš vylouhovanou fusekli než labužníkův sen. Kopáček na to mrknul a mně bylo hned jasné, že jestli se to z hrnku dostane ven, jeho pusou to rozhodně neprojde.

„Chtěl jsem se zeptat na jednu věc, pane Kopáčku,“ otevřel jsem pomalu složku.

Hned nahoře ležely dva snímky. Místo na ně jsem koukal na něj. Mrknul na ten první a nic. Zato když zahlíd ten druhý, zatvářil se, jako bych ho donutil vypít ten Vopelkovo lektvar. Ramena šla nahoru, krk dopředu, prsty se mu propletly tak silně, až mu zbělaly. Celej se tak nějak zhroutil do sebe.

„Myslíte, že byste tadyhle pro kapitána moh zopakovat, jak k tomu celému došlo?“ postrčil jsem první obrázek blíž k němu.

Vůbec se ho nevsímal, oči stále přilepený k tomu druhému. Dal jsem mu čas.

„Já,“ zachraptěl asi za minutu, během který přerývaně dýchal a potil se. „Prostě jsem tam přišel...“

„Kam?“ zeptal se Vopelka.

Kopáček na okamžik mrknul jeho směrem. Pak mým. Já už měl nasazenej svůj nejempatičtější výraz.

„No do toho pokoje.“

„A?“ povzbudil ho Vopelka.

„No a jak tam tak stála, tak jsem ji zezadu chytil...“

„Zezadu?“

Kopáček se zatvářil překvapeně.

„Jo, zezadu. Přitisknul jsem se k ní. To mě vzrušilo, tak jsem jí sáhnul na prsa. Ona nejdřív vypadala, že se jí to líbí. Tak jsem sjel rukou níž...“

„Kterou?“

„Co kterou?“

„Kterou rukou jste sjel níž?“

Zamyslel se. „Asi levou. Ne, počkejte. Pravou. Jo, určitě pravou.“

„A dál?“

„No pak jsem z ní strhnul ty šaty. To už se bránila a něco křičela. Ale já myslel, že je to jako hra. Že se jí to tak líbí. Tak jsem jí ho tam vrazil a šel do ní tvrdě.“

„A ona si to nechala líbit?“

„No právě že ne. To byl ten problém. Tak jsem jí trochu přidržel pod krkem a druhou rukou přes pusku, aby tak nevyváděla. A když jsem skončil, najednou koukám, že už nedejchá.“

Mrkli jsme s Vopelkou na sebe.

„A kde jste vzal ten nůž?“

„Nůž?“ zaváhal Kopáček. „Jo, nůž. No ten jsem si... ne, vlastně ten tam byl. Ona si nejspíš před tím krájela jabko, tak ho tam měla položená. A jak se tak zmítala, tak jsem jí ho přiložil pod krk... no a jak sebou házela, nejspíš se řízla. Najednou byla všude kolem spousta krve. A tak jsem jí zkoušel ten krk mačkat, jako abych krvácení zastavil, ale ono to všude stříkalo a stříkalo. A stříkalo...“

Jo, to víš že jo. To vykládej koňovi.

„Jste si úplně jistý tím, že to takhle bylo, pane Kopáčku?“ zeptal jsem se tiše.

Začal horlivě přikyvovat. *Určitě*, snažil se říct hlavou. Jenže celej zbytek jeho těla a hlavně oči přilepený k tý druhý fotce říkaly něco jinýho.

Vopelkovi zavrčel mobil. Vzal ho do ruky, a aniž se na něj podíval, rychle odešel. Naklonil jsem se ke Kopáčkovi a tak tiše, že mě mohl slyšet jen on, jsem se zeptal: „Víte, že si myslím, že to bylo trochu jinak?“

Vyděšeně se na mě podíval, ale pohledem hned zase sklouznul na ten snímek mezi námi. Ne ten s tělem v rudohnědý koupeli.

„Teď máte šanci z toho celýho uniknout,“ držel jsem hlas těsně nad hranicí šepotu. „Můžeme zařídit, že už nikdy z basy nevyleze. Už se vás nikdy nedotkne. Jen mi to musíte říct.“

Bylo mi ho líto. Vážně. Byl slaboch. Ale ani tak si svůj osud nezasloužil.

„Já vím, že jste to nebyl vy.“

„Ale jo, byl jsem to já,“ vyděsil se. „Máte přece můj doznání. A otisky na noži. A stopy všude kolem.“

„Víte sám, jak se tam tohle všechno dostalo. Ale řekněte mi jednu věc,“ kul jsem železo pěkně za tepla. „Jak dlouho tohle trvá? Už od dětství? Nebyl byste první. A nejspíš ani poslední.“

Vrtěl hlavou jako o závod.

„Pamatujete si na toho našeho mladýho kolegu, co vás pob..., ohodil, když vás s kapitánem zatýkali?“

Přestal vrtět a kývnul.

„Ten prožil dětství v ústavu. Trvalo několik let, než se provalilo, že je tam jedna z vychovatelek zneužívala. Kluky ještě před pubertou. Obnažování. Osahávání. Nucení k prostituci. A víte, co bylo nejhorší?“

Zvedl ke mně oči, ale hlavu nechal skloněnou. Pokrčil rameny.

„Že ta ženská to dělala i svému vlastnímu synovi. Když byl starší, nutila ho, aby on sám nutil ostatní, zatímco ona na ně dohlížela. Totálně ujetá baba. Řeknu vám, že kdybych ji tehdy dostal do ruky, už by k soudu ani nemusela.“

„A jak,“ zachraptěl, „jak to s ní dopadlo?“

„Sedí a ještě dlouho bude. Ale těm klukům už nevinnost nikdo nevrátí. Náš poručík se z toho ještě pořád úplně nedostal. Je na dobrý cestě. Ale sám jste viděl, jak to s ním zamávalo.“

Znovu kývnul.

„Dělala mi to už od osmi let,“ zvedl po minutě ticha stavidla. A už to jelo. „Osahávala mě. Je to máma, tak si jako dítě myslíte, že je všechno v pořádku. Pak mě ale nutila, abych se před ní osahával sám. Abych se před ní udělal. A když jsem nebyl schopnej, vysmívala se mi a nadávala mi do impotentů. Tehdy jsem ani nevěděl, co to znamená. Ale chápal jsem, že něco špatného, za co se musím stydět. A jak jsem byl starší, tak se jen stupňoval ten nátlak. Místo abych byl v sedmnácti v rozpuku své sexuality, trpěl jsem erektilní dysfunkcí. A pokud jsem se neudělal, šíleně mě seřezala. Nebo jsem byl o hladu. Neměl jsem žádný kamarády. Žádný holky. Což bylo asi dobře, protože by se mi stejně jen vysmály, až by zjistily, jak jsem k ničemu.“

Koukal jsem na shrbenýho třicátníka a přemýšlel, jak je možný, že někdo nikdy nenajde odvalu se vzepřít, i když ví, že jeho vztah s matkou je zvrácenej. Že ona je zvrácená. A teď si místo ní byl ochotnej i jít sednout, jen aby se z jejího vlivu dostal.

„Víte, my máme kamerovej záznam,“ prohlásil Vopelka, který se mezitím vrátil, „podle kterýho je jasný, že vy jste na scénu dorazil, až když vaše matka tu slečnu odpravila.“

Kopáček už brečel jako želva a já se mu vůbec nedivil. Jedinou holku, která o něj za celý život projevila zájem, vykuchala jeho vlastní máma. Jen proto, aby nad ním neztratila absolutní moc.

Podal jsem mu krabici s papírovýma kapesníkama. Pak jsem shrábnul ze stolu jednu fotku plnou krve a druhou, ze který se na nás všechny zubila blond padesátnice. I ty její papírový oči volali po nadvládě. Zaklapnul jsem desky, přivolal službu a sledoval, jak tu hroudu neštěstí odvádějí z výslechovky ven. A přemýšlel jsem, jestli mu pravda vůbec nějak pomůže. Protože z tohodle pouta se nejspíš bude dostávat jen stěží.

Otevřenými dveřmi dovnitř nakouknul poručík Kurnajzl, už zase na nohou a fit.

„Netušíte, šéfe, proč mě obviněný na chodbě chtěl obejmout?“

„Asi jste mu sympatickej,“ pokrčil jsem rameny.

Jako protekční kluk z vlivný rodiny by stejně můj drobný úskok nepochopil. A zcela jistě by se nelíbil jeho chleboďárcům z inspekce.